

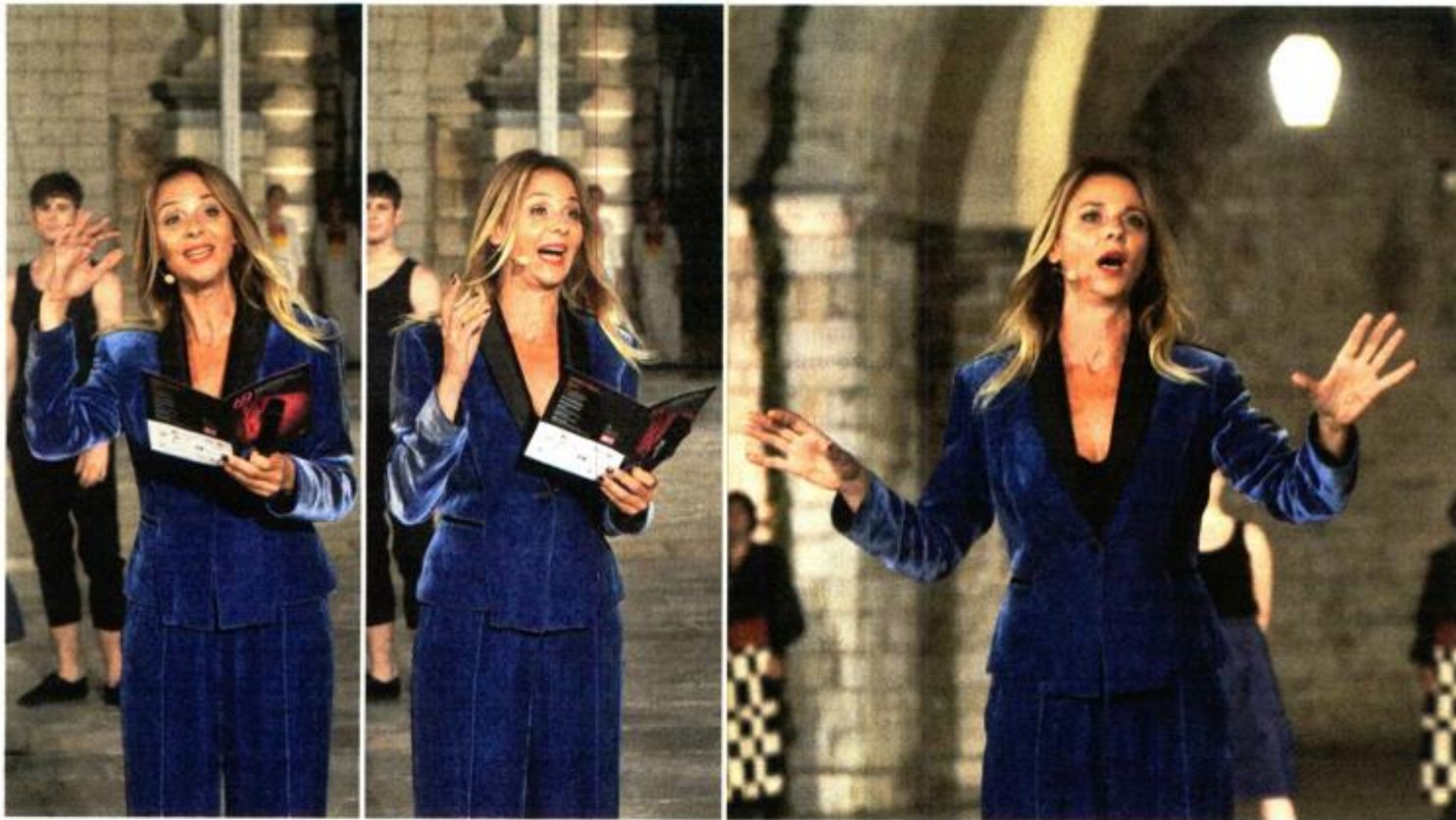
Evidencijski broj / Article ID: 18121358
Vrsta novine / Frequency: Tjedna
Zemlja porijekla / Country of origin: Hrvatska
Rubrika / Section:

NATAŠA DANGUBIĆ, PRIZNATA DUBROVAČKA GLUMICA O IGRAMA, GRADU, OAZAMA MIRA...

Svi znaju nabrojati greške u Gradu, malo njih konkretne prijedloge

Prilazili su mi ljudi koji su mi govorili kako su im suze stalno bile u očima dok su gledali otvaranje, da su bili toliko dirnuti. Čula sam neki dan i izjavu Pina Trostmann, mog profesora likovnog odgoja, koji se isto oduševio. Neki nepoznati ljudi su mi prilazili i rekli bi mi: 'Oprostite, ne poznamo se, ali moramo vam prići, toliko nam je bilo lijepo!' Tako da, stvarno... Ovakve reakcije još nisam doživjela

Razgovarala
Mia Njavro
Foto
Zvonimir Pandža /
Igor Legaz

ČIM SAM PROČITALA SAŠIN scenarij, imala sam osjećaj kako je on vratio Igre, otvaranje, u nekom smjeru u kojem je sve nekako u redu. Naravno, ništa se ne može procijeniti dok ne vidiš kako to izgleda na sceni. Mi jesmo izvodili probe u Zagrebu, i moram reći da su to bile zaista vrlo ozbiljne probe, krenuli s plesačima, ritmom, glazbom... Kad dođeš u Dubrovnik, to je vrlo nespretno i zapravo vidiš sve, cjelokupnu izvedbu, tek na generalnoj probi. Filharmonija dolazi na dan generalne, Lindo isto, nikako ne možeš vidjeti cjelinu. Stalno ju zamišljaš, a zapravo ne vidiš. Zato mi je zaista drago kad sam vidjela samo otvaranje, znala sam da smo uspjeli! – istaknula nam je u ovoj tjednoj razgovoru za DuList naša priznata glumica Nataša Dangubić, koja je zablislala u najljepšoj dubrovačkoj noći, onoj otvaranja Dubrovačkih ljetnih igara. Najviše o otvaranju, o Igrama, ali i o gradu, Gradu s velikim G, Lopudu, oazama mira... Nataša je rado popričala za DuList.

— Prilazili su mi ljudi koji su mi govorili kako su im suze stalno bile u očima dok su gledali otvaranje, da su bili toliko dirnuti. Čula sam neki dan i izjavu Pina Trostmann, mog profesora likovnog odgoja, koji se isto oduševio. Čak i nepoznati ljudi su mi prilazili i rekli bi mi: 'Oprostite, ne poznamo se, ali moramo vam prići, toliko nam je bilo lijepo!' Tako da, stvarno... Sudjelovala sam i prije na otvaranju, ali ovakve reakcije još nisam doživjela. To je divno! Stizale su mi poruke poput: 'Peti put gledamo reprizu.' Pa što reći na to?

Mora se priznati kako je bilo ritmično i zanimljivo. Kakav je osjećaj bio izaći pred 'prijeki dubrovački sud', festivalsku publiku?

Generalna je zapravo prva proba koja nije rascjepkana, stoga nisam znala što očekivati. Čekala sam osjećaj 'onih generalnih prije', da će građani oživjeti, ne zadnjih nekoliko godina, nego ono baš prije, kad su uvijek duhovito dobacivali. S druge strane, imala sam toliko 'tehničkih upitnika' u glavi, poput u koju kameru gledam, u koju tribinu, ne smijem mahat lepezom u bubicu... 'Mali milijun' stvari na koje sam morala misliti, a koje su me omele.

Mislili da Vam nitko to ne bi zamjerio. Bilo je prirodno.

Ma nisam bila na generalnoj dovoljno 'svoja sebi' kako bih mogla napraviti to kako treba. Prirodno? Svi to kažu, sreća pa se moja trema ne vidi!

Zar ste 'tremaš'?

Uf! Doduše, ljudi mi kažu kako se baš ne vidi. Ali je, tu je. Ne znam kome da se zahvalim što se ne vidi. Velika je, ali vani ne izgleda tako. Pogledajte mi ruke drugi put (smijeh)!

Baš zanimljivo, s obzirom da ste prisutni, osim u teatru, i na filmu i na televiziji.

A ljudi su ili tremaroši ili ne. Radim na tome, od tehnike disanja, metoda, meditacija, do ostalih stvari. Kažu ljudi da sam izgledala ležerno, tako da je to – to.

Film, televizija, teatar...

...je najdraži, bez razmišljanja. Ipak cijeli život živim uz teatar. Osim toga, volim što bi se reklo 'live izvedbe', volim mogućnost da bude i dobro i loše, mogućnost kreiranja u tom trenutku, pred publikom. Toga dakako u filmu i televiziji nema. Dakle volim mogućnost i pada i zaboravljanja teksta, sve te sitnice... Zato volim i gledati i raditi kazalište. Sve su opcije otvorene i sve se može dogoditi. Ljudi kreiraju nešto uživo pred tobom, taj trenutak.

Inače, jedna od kritika otvaranja bila je da je bilo preležerno?

Ljudi uvijek komentiraju, nekad je presuzdržano, nekad je preležerno, naravno. Jedna od bitnih stvari, na koju sam jako ponosna, je da je to otvaranje strašno važno ljudima. Pa neka onda slobodno komentiraju. Mi to ionako radimo za njih. Nek' se otvori živa diskusija. Kad sam vidjela koliko sam poruka dobila, shvatila sam zaista koliko je to ljudima važno i dalje, jer sam počela promišljati kako možda više i nema toliki značaj... Uz Svjetsko nogometno prvenstvo, ljudi već desetak dana pričaju samo o Otvaranju!

Ipak je Saša Božić, kako se ono reče, 'miljenik festivalske publike'.

U svakom slučaju moj je miljenik. Veliki smo prijatelji i puno smo surađivali zajedno. Ne znam ni sama više koji nam je ovo projekt, a šest, sedam predstava smo sigurno zajedno napravili. Zapravo, postali smo prijatelji preko suradnje, jer smo se na neki način odmah razumijeli, što bismo i kako htjeli. Jako ga podržavam. On je neki moj senzibilitet. Volim njegove predstave. Čak i one u kojima nisam ja (smijeh). Stvarno ga podržavam. On i Dora Ruždjak Podolski, kao i Tomislav Fačini i Karolina Ruggle – naravno – samo ne mogu govoriti o drugom koliko o dramskom dijelu programa, ušli su u sve ovo jako promišljeno. Ništa nije stihijski. Znam koliko su radili cijelu ovu godinu, otkad su

Ljudi uvijek komentiraju, nekad je presuzdržano, nekad je preležerno, naravno. Jedna od bitnih stvari, na koju sam jako ponosna je da je to otvaranje strašno važno ljudima. Pa neka onda slobodno komentiraju. Mi to ionako radimo za njih

imenovani, pa do sad, bio je to jedan zaista 'krvavi' posao. Naravno da ti se i u takvim situacijama može dogoditi 'good luck-bad luck'. Na kraju krajeva, napraviti dobru predstavu nikako nije lako. Držim im fige.

Vratimo se na otvaranje, Saša Božić je uspio povezati dubrovačke 'iskrice', onaj osjećaj kad kreću Igre. Kao da nam je poručio da je Dubrovnik još tu, ta memorija grada. Kako Vi na to gledate, s obzirom na to kako ste dio godine u gradu, dio ne?

Saša je sve to nekako uspio staviti u otvaranje. Još smo tu, još nas vrag nije odnio! Ne znam što bih još dodala osim da mi je jako drago da je tako.

Općenito gledajući Dubrovnik, osjećate li da se promijenio?

Znate kako je to, baš sam rekla nedavno... Puno me ljudi to pitalo. Odgovaram: najlakše je sjedati i pričati što ne valja. Što bih voljela jest da se stvore neke niše... Možda nisam dovoljno upućena, možda ih ima, ali ajmo dati konkretne prijedloge. Što bismo napravili za promjenu? Potrebno je konstruktivno razgovarati. Osvrnimo se i vidimo što ne valja. Iste teme, isto sve već godinama. Moram i ovo dodati, bila sam neki dan na 25 godina mature, moj razrednik Igor Legaz je gospodar koji radi akcije s plažama – uostalom svi znate za to. To je meni akcija. Bez ikakvog konkretnog interesa, to je čovjek koji čak više ni ne živi u ovom gradu, jednostavno ne da da se otmu plaže građanima. Uzeo je lopatu i to spriječio. Ali doslovno uzeo lopatu. Evo za mene je to inicijativa koju beskraino podržavam, jer to nije nasilje već ostvarivanje građanskog prava, nečeg što su nam uzeli. Zar ne? Ukratko, svi znaju nabrojati greške, malo njih konkretne prijedloge da se situacija riješi. Čini mi se, doduše ne znam puno o politici niti pratim lokalnu vlast, da je trenutni gradonačelnik otvoren za dijalog kad bi mu netko došao s inicijativom, mislim da bi imao sluha za to. Recimo, uklonio je štandove s Pila, što je pohvalno. Ne znam, zbilja, kako ne pratim politiku, možda govorim i krivo, ali čini mi se kao otvoren za dijalog, pa prema tome, ajmo s prijedlozima ljudi!

Evo gradonačelnik Franković direktno je sudjelovao na otvaranju.

Pa, da! Nisam komunicirala s njime, ali Saša jest. Mislili kako je sudjelovati pred takvom publikom, to izvesti, odnosno uključiti se, iznimno teško. Recimo, to mi je zanimljiv detalj njegovog angažmana!

Na Lopudu nema gužve, čini se pustinja prema gradu. Ima ljudi naravno, ali većina se turista ide kupati na Šunj, na drugu stranu, mi to niti ne osjetimo. Nema te vrste gužve da se sudaraš s ljudima, da ne možeš ući u butigu...

Rekli ste jednu odličnu stvar na otvaranju – koliko predstava, toliko montura.

Pa zar nije tako (smijeh)? Pravi duh i dir, vibra Dubrovnika.

Ima predstava u kojima još leži taj duh. Trudit će se, rekli su iz vodstva, kako će cijele Igre održavati tu vibru!

Evo, javno apeliram na Sašu da vrate još koju izvedbu 'skup: igre'. To je predstava koju su ljudi baš zavoljeli, mislim da smo čak i dodavali izvedbe. Sjećam se krcatih skala u Lazaretima i da su ljudi širili glas o predstavi. Onda nas je skinula vlast od Igara, a sad kad je došla nova vlast, htjela bih da se i predstava vrati! Naravno, Saši je to nezgodno budući da je to njegova predstava. Ne bih htjela da ga se prozove za sukob interesa, mada mislim da ga nitko ne bi niti htio prozvati niti bi imao tu namjeru. To je zbilja bila predstava koju su ljudi htjeli. 'Neizigrana' je. A prava je dubrovačka.

Za kraj, jedna druga oaza mira, malo dalje. Jeste li stigli ovo ljeto na Lopud?

Ove godine jako malo, dva puta po dva

Čini mi se, dođuše ne znam puno o politici niti pratim lokalnu vlast, da je trenutni gradonačelnik otvoren za dijalog kad bi mu netko došao s inicijativom, mislim da bi imao sluha za to

dana. Ali idemo, idemo kći Lola i ja. Kako smo tek došli, bila sam angažirana oko otvaranja, pa intervjuja, ali sad ćemo ići, samo nek se stiša sve ovo. Meni je Lopud strašno važan za punjenje baterija jer se lako zamorim od gužve. U sezoni puno radim u vrlo aktivnom teatru, mom ZKM-u, radim i na Akademiji te još i projekte sa strane, tako da stvarno budem iscrpljena i treba nam mir, i Loli i meni, koja se isto naradi sa školom i aktivnostima.

Javno apeliram na Sašu da vrate još koju izvedbu 'skup: igre'. To je predstava koju su ljudi baš zavoljeli

Na Lopudu nema gužve, čini se pustinja prema gradu. Ima ljudi naravno, ali većina turista ide se kupati na Šunj, na drugu stranu, mi to niti ne osjetimo. Nema te vrste gužve da se sudaraš s ljudima, da ne možeš ući u butigu... Nekako je grupirano, kafići i restorani su na jednom mjestu, pa sredina rive... Imaš puno mjesta za izabrati mir i bez problema dođeš do osame, što je u Dubrovniku, recimo, već problem.